

følgende valgte at fortsætte samlivet, langt de fleste på et nyt grundlag.

Forsøget viste også, at over halvdelen af dem, der valgte skilsmisse, efter eget udsagn gik fra hinanden i en afspændt atmosfære – til gavn for sig selv og til endnu større gavn for deres børn. Vi kan altså konstatere et nogenlunde resultat, om end på et spinkelt grundlag, idet kun godt 1 pct. af målgruppen viste interesse for rådgivning.

Denne beskedne interesse skyldtes sikkert, at der i forsøget kun var givet tilbud om rådgivning på et meget sent tidspunkt under parkonflikten.

Også ved den sidste ændring af ægteskabsloven i 1989 var man opmærksom på fordelene ved en tidlig rådgivning. Jeg citerer fra bemærkningerne herom:

»En parrådgivning, der foretages på et så fremskredent tidspunkt, at ægtefællerne har søgt separation eller skilsmisse, har således mindre udsigt til succes end en rådgivning, der tilbydes, inden konflikterne er blevet så dybe, at parterne har taget skridt til at opløse ægteskabet.«

Den udmærkede selvejende institution Ægteskabs- og Skilsmissehjælpen i København har gennem 15 års erfaringer dokumenteret, at der er fordele både ved en tidligere rådgivning og især mægling, og at der er et stort behov herfor. Helt aktuelt har man hos denne rådgivning en venteliste på 104 par.

Helt ideelt ville det naturligvis være, om alle par, i hvert fald gifte eller samboende par med børn, kunne få gratis og kvalificeret mægling hurtigt efter udtalt ønske herom. Dette er der desværre ikke ressourcer til.

Hvis vi fra samfundets side blot kunne opfylde behovet for mægling en del bedre, ville det spare mange ressourcer bolig-mæssigt og med hensyn til ekstra børnetilskud, medicin m.m., men vi kunne mest af alt undgå mange stærkt medtagne og arrede børn; det er jo dem, der normalt lider mest under langvarige konflikter i parforholdet. Faktisk er det en fjerdedel af alle børn, der oplever en sådan situation.

Justitsministeren skal have tak for, at han nu forsøger at imødekomme behovet for rådgivning. Efter forslaget får nogle ægtepar og registrerede par nu tilbudt en rådgivning via statsamterne. Rådgivningen er frivillig og knyttet til sager om bevilling af separation eller skilsmisse.

Justitsministeriet forudsætter, at rådgivningen skal gives i et tværfagligt samarbejde mel-

lem psykologer, socialrådgivere og jurister, som er ansat i statsamterne eller bliver ansat til efter aftale at yde rådgivning for statsamterne. Det er nok fornuftigt; der er nemlig i alle statsamterne tilsammen kun 125 ansatte af nævnte kategori.

Der kan også sættes spørgsmåltegn ved, om de ansatte i statsamterne i øjeblikket har denne kunnen og erfaring på rådgivningsområdet.

Socialdemokratiet anbefaler lovforslaget til vedtagelse som et skridt i den rigtige retning, men siden lovforslaget er blevet fremsat, er der fra kompetent side fremkommet en del indvendinger og andre forslag om mægling, der bestemt fortjener at blive overvejet grundigt. Vi ser derfor frem til efterfølgende at få en positiv drøftelse i udvalget og med ministeren om hele problemstillingen i forbindelse med rådgivning og mægling.

Da CD's ordfører, fru Sonja Albrink, ikke kan være til stede i dag, har jeg desuden lovet at sige, at fru Sonja Albrink er enig med mig i de her fremførte synspunkter.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Venstre kan ikke støtte forslaget om frivillig parrådgivning. Da Folketinget for nogle år siden vedtog den nuværende lov, stillede vi os positivt over for et forsøg med frivillig parrådgivning. Det er nu afprøvet, og det var bestemt ingen succes. Der har slet ikke været opbakning til eller interesse for forslaget fra borgernes side.

Det kan godt være, at Justitsministeriet og den personkreds, der har lavet forsøgsordningen, mener, at ordningen har været en succes, men det er ikke Venstres opfattelse. Alene det faktum, at kun én ud 100 personer har deltaget, er efter vores opfattelse et godt bevis på, at forsøgsordningen har været en markant fiasko.

Det er ikke statens opgave at påtage sig parrådgivning i al almindelighed, mener justitsministeren. Hvorfor skal staten så lave parrådgivning, når der indgives begæring om separation eller skilsmisse?

Hvis et par ønsker rådgivning, enten i forbindelse med det almindelige samliv eller ved overvejelse om opgivelse af samlivet, bør de selv organisere det. Der findes allerede i dag en lang række institutioner, der påtager sig parrådgivning; selv kommunerne har tilbud om det. Ved en henvendelse til det offentlige før et definitivt brud vil et par blive henvist til de sociale myndigheder.

Venstre er ikke af den opfattelse, at et parforhold er et socialt problem. Derimod er der tale